

„Jednu věc chci určitě,“ vyhrkla Eilonwy, „nebýt proměněná v ropuchu.“

„Jsi moc hezké malé káčátko,“ promlouvala k ní čarodějnice vlídným a vemlouvavým hlasem. „Dala bys mi svoje vlasy, až je nebudeš potřebovat? Mám s těmi svými poslední dobou příšerné problémy. Máš taky někdy takový pocit, že se ti v nich ztrácejí věci, které pak už nejspíš nikdy v životě neuvidíš?“

Na tom ale nezáleží,“ pokračovala. „Být ropuchami, to se vám určitě bude líbit, poskakovat si sem a tam, vysedávat na muchomůrkách... no, to asi ne. Ropuchy na muchomůrkách nevysedávají. Mohli byste ale tančovat v kruzích rosy. Ano, to je docela dobrý nápad.“

Neměj strach,“ dodala, naklonila se k Taranovi a pošeptala mu do ucha. „Nebudeš přece věřit, že bych udělala všechno, co jsem říkala. Propána, to ne, ani ve snu by mě nenapadlo tě rozslápnout. Nesnesla bych, jak by to začvachtalo.“

Taran s rostoucí hrůzou pátral v mysli po něčem, čím by mohl sebe i svoje společníky zachránit. Proměnu, jakou mu tahle rozcuchaná babizna vyhrožovala, by býval považoval za bláznivou a nemožnou, nebýt ovšem vzpomínky na hada, kterého držel v ruce, na jeho hrozivé zuby a studené oči.

„Možná se ze začátku nebudete jako ropuchy cítit nejlíp,“ připustila čarodějnice objektivně. „Bude chvíli trvat, než si na to zvyknete. Až si ale zvyknete,“ konejšila je, „určitě už to nebudete chtít vyměnit za nic jiného.“

„Proč nám tohle děláte?“ vyjel na ni Taran, jehož rozhořčení ještě násobil pocit vlastní bezmocnosti. Naplněn hněvem a odporem odvrátil hlavu, když ho čarodějnice laskavě popleskala po tváři.

„Nemůžu přece připustit, aby mi tu někdo šmejdil a slídl,“ odpověděla. „To snad chápeš, ne? Když udělám výjimku v jednom případě, stane se to podruhé, potřetí, a než se nadějeme, budou vás tu stovky a stovky, budete tu po všem šlapat a plést se nám pod nohy. Věř mi, že takhle je to nejlepší pro všechny.“

Na opačném konci pahorku se v tom okamžiku objevily dvě další postavy. Obě se malé zavalité ženě nápadně podobaly, rozdíl byl jen v tom, že jedna na sobě měla černý plášť s kápí přetaženou přes hlavu, takže jí skoro nebylo vidět do obličeje, a druhá měla na krku pověšený náhrdelník z nějakých mléčně bílých kamenů.

Čarodějnici se jim rozběhla naproti a vesele volala: „Orwen! Orgoch! Pospěšte si! Budeme dělat ropuchy!“

Taran se překvapením zajíkl a střelil rychlým pohledem po bardovi a Eilonwy. „Slyšeli jste ta jména?“ zašeptal vzrušeně. „Našli jsme je!“